

Lige saa vel som Retsskriveren paaser, at et Dokument er behørig stempet, maa man ogsaa kunne overlade til ham at kontrollere, at Tinglæsningsafgiften er berigtiget, og en yderligere Kontrol vil man kunne opnaa, naar det gøres til Pligt at notere Tinglæsningsafgiften i Pantedokumentet, saaledes at Kasseinspektionen vil kunne gøre Stikprøver.

Man vil ved en saadan Reform, som ofte har været foreslaaet, opnaa, at der spares Aflæggelse af en overordentlig stor Mængde Regnskaber, og navnlig vil det have sin store Betydning med Hensyn til Revisionen. Som Revisionen nu er, er den — lad mig sige det rent ud — fra Gorm den Gamles Tid. Jeg maa maaske have Lov til at nævne et ganske enkelt Eksempel. Jeg kender en Dommer, der i denne Maaned skal besvare nogle Antegnelser, i hvilke der staar, at for 3 Aar siden var der beregnet 50 Ø. for meget ved Udslettelsen af et Dokument. Nu vil der altsaa komme en Besvarelse derpaa, og en Gang i 1922 vil Dommeren faa Ordre til at udbetale de 50 Ø. til vedkommende. Saa skal man se, hvem Sagføreren er, man skal sende ham Bud og have hans Kvittering, og saa en Gang — jeg tænker ikke, det kan blive før i Sommeren 1923 —, naar der skal afgives et Aarsregnskab, sender man Kvitteringen ind, og en Gang i 1924—25 sidder man inde i den røde Bygning og konstaterer, at nu er den Sag i Orden. Men til den Tid er den 5—6 Aar gammel. Den røde Bygning har nylig fejret Jubilæum, og den vilde ikke kunne fejre sit Jubilæum paa en smukkere Maade end ved, at Personalet bestræbte sig for at simplificere Forretningsgangen paa forskellig Maade, saa godt som det lader sig gøre. Der er meget Støv tilbage endnu i den røde Bygning, og den 50 Øre, som jeg her har talt om, er desværre ret typisk for dansk Revision. Jeg vil haabe, at det kommende Udvalg vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Jeg takker den højtærede Finansminister for hans Udtalelser om, at den Sag, jeg har gjort til Genstand for Omtale, Jernbaneskylden, vil blive taget under nøje og velvillig Overvejelse under Udvalgsforhandlingen. Jeg skulde ikke have taget Ordet igen for en kort Bemærkning, dersom ikke de ærede Medlemmer Hr. Wilmann og Hr. Mads Larsen ogsaa havde ofret

en Bemærkning paa denne Sag. De var enige om, at de godt kunde være med til at ophæve Jernbaneskylden, men saa skulde der rigtignok gennemføres noget ekstra i Stedet. Nu kan jeg ikke tænke mig, at man med nogen som helst Udsigt til at kunne hævde, at det var et berettiget Krav, kunde forlange at faa gennemført en stor Skattereform af den Art, som de Herrer nu synes om, for at komme bort fra Jernbaneskyldloven. Thi, som jeg nævnte før, har Jernbaneskyldafgiften i 1913—14 givet, efter at Omkostningerne, som skal betales forud, er betalt, i alt 154 Kr. 36 Ø. Det har Staten indkasseret, men det skal den ganske vist dele med de Kommuner, hvori de vedkommende Jernbaneanlæg er foretaget, saader bliver ikke ret meget til den. For at gaa længere ned i Tiden kan jeg nævne, at i 1918—19 har Afgiften — og det maa erindres, at der i Aarene fra 1911 til 1919 er anlagt en hel Del Jernbaner — givet et Nettoudbytte til Statskassen af 2 532 Kr. 71 Ø. Dette Beløb skal Staten altsaa dele med Kommunerne i de Egne, gennem hvilke de vedkommende Jernbaner gaar. Jeg tror ikke, man paa Grundlag af saadanne Tal kan stille store Krav paa dette Omraade. Denne Skat er en Humbugsskat og kan ikke blive andet, for den giver ingen Penge. Hvis man vil sige: Nu er vi gaaet bort fra, at de 10 pCt. kan trækkes fra, og nu vil den give mere, vil jeg svare: Naturligvis kan man ændre Loven, men denne Ændring fører til Uretfærdighed, og det er det, jeg har advaret imod at komme ind paa. Jeg tror, at den sunde Fornuft vil sejre i Udvalget, saa at man virkelig gaar bort fra den Humbugsbekskatning, som dette i Virkeligheden er.

Pinholt: Der er fra de forskellige Ordføreres Side blevet udtalt Tilslutning til den Tanke, som er nedlagt i Lovforslaget om Beskatning af faste Ejendomme; kun det ærede Medlem Hr. Kayser har ikke ment at kunne slutte sig dertil. Der har været nogen Uenighed om Tidspunktet, fra hvilket man skulde begynde, og om Omfanget af den Beskatning, man skulde gaa til. I øvrigt har der fra alle de øvrige Ordføreres Side været Enighed om Tanken. Hvad der her foreslaas, er, at man opløser den faste Ejendom i dens to Hovedbestanddele, Grunden og Bygningerne, og beskatter Grunden noget højere end Bygningerne. Man mener derigennem at kunne faa en sikrere og fastere Værdi frem for de to forskellige Beskatningsdele, og det tror jeg ogsaa er rigtigt, det tror jeg vil lykkes.

Jeg skal gøre nogle ganske faa Bemærk-